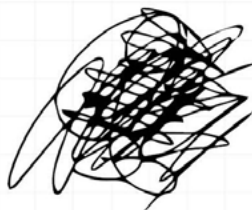

○
○ X
X X X O
○ X X
X O X X
X O X O O
○ X O X O
X X O

V
PŘÍŠTÍM
ŽIVOTĚ

monika
bittnerová

● ■ pointa

V příštím životě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Monika Bittnerová

V příštím životě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

V
P Ř Í Š T Í M
Ž I V O T Ě

m o n i k a
b i t t n e r o v á

● ■ **pointa**

Copyright © 2024 Monika Bittnerová

ISBN tištěné verze 978-80-7691-284-7

ISBN e-knihy 978-80-7691-490-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

archiweb.cz

Malé Moničce

PLAYLIST

Surf Mesa (feat. FLETCHER & Josh Golden) - Another Life

Vaines - closetoyou

Vaines - heaven

Justin Bieber (feat. Dominic Fike) - Die For You

Bazzi - Uh Oh

Claudia Valentina - If I'm Being Honest

Lost Kings (feat. Goody Grace) - Me Myself & Adderall

KID BRUNSWICK - 4AM

KID BRUNSWICK - When You Were Young

FLETCHER - Guess We Lied...

FLETCHER - Sting

Tom Grennan - Remind Me

Tom Grennan - Don't Break The Heart

Calum Scott - If You Ever Change Your Mind

Alesso, Charlotte Lawrence - THE END

Alec Benjamin - The Way You Felt

Zara Larsson - FFF

Loote, gnash - 85%

VOILÀ - Therapy

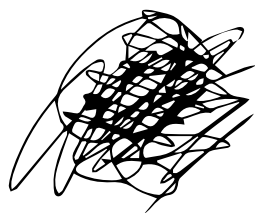
blackbear - the idea

Twenty One Pilots - Shy Away

Isaac Dunbar - intimate moments

Sandro Cavazza, Lou Elliotte - Used To

KAWALA - Hypnotized

1

X

Alex

8:27

Přijedu až v sobotu

Ten pátek budeme muset přesunout

Millie zostra vydechla, sevřela mobil pevně oběma rukama a zamyslela se, co Alexovi odepsat. Už podruhé za sebou spolu měli domluvený program, ale on ho kvůli škole přesunul. Neměla ani tušení, že bude jeho první rok na vysoké tak časově náročný.

Přešlapovala na chodníku vedle jejich gymnázia v centru Konroe ve svých tmavě zelené šatech se vzorem miniaturních bílých kytíček, daleko od svých spolužáků.

„Třešničko!“

Zvedla hlavu za známým hlasem a zamračila se. Skrz dav studentů se k ní dlouhými kroky blížil její nejlepší kamarád Ron. Jako vždy byl celý oblečený v černé a za nohavicemi mu vlál lehký kabát.

Pár holek se za Ronem ohlédlo, to nebylo nic neobvyklého. Působil exotickým dojmem, který mu propůjčoval jeho výcho-

doevropský původ. A to vše podtrhával fakt, že se profesionálně věnoval modelingu.

„Co tady děláš?“ zeptala se Millie nechápavě, schovala mobil do kapsy bundy a neohrabaně ho objala.

„Nechceš mě tady?“ odfrknul si Ron a povytáhl své výrazné obočí.

Millie si uhladila rozpuštěné vlasy a podívala se do jeho průzračně modrých očí. „Neměl jsi být ještě dneska v Portugalsku?“

„Přesunul se mi program... a taky mi volala ředitelka, že k nám do třídy přibude nějaký nováček, a chtěla, abych se mu věnoval.“

„Ty jedeš na školní exkurzi, aby ses věnoval nějakému zmatečnému prváčkovi?“

Pokrčil rameny. „Přidá mi to na hodnocení. A když prý napíšu esej, tak milepší na konci roku známku ze společenských věd.“

Když dokončil větu, zpoza rohu ulice vyjely dva autobusy. Dav studentů se rozhučel a vedoucí učitelé se jej snažili uklidnit. „První ročník do prvního autobusu, čtvrtý ročník do druhého, prosím!“

„Tak se zatím měj, Třešničko.“

„Ahoj,“ zasmála se.

V autobuse nezahlédla žádnou přátelskou tvář, a tak skončila na jedné z prvních sedaček. Sedla si k okýnku a vytáhla mobil.

Chybíš mi

Doufám, že aspoň ta sobota nepadne

Taky mi moc chybíš

V tu sobotu bude rodinný oběd

Zapomněl jsem ti to napsat

Promiň ^^

Tiše si povzdechla. Nebyla zvědavá na oběd s Hawthornovými. Chtěla být jen s Alexem.

Sama.

Celá tahle exkurze jí bolestivě připomínala nevyhnutelnou budoucnost a známý pocit, že nemá nejmenší ponětí, co si se sebou po maturitě počne. Jedinou jistou proměnnou pro ni byl Alex, a tak se na něj upnula, jak jen to šlo.

Po dvaceti minutách jízdy vyskákalo osazenstvo autobusu na nehezkém náměstí uprostřed zástavby šedých paneláků na periférii Konroe. Cílem exkurze bylo zažití atmosféry sídlišť do výuky sociologie. Millie měla stejně jako polovina ročníku společenské vědy jako maturitní předmět.

Když sešla schody autobusu, Ron se objevil vedle ní a mávnul rukou vedle sebe. „Hele, koho jsem našel.“

V závěsu za ním stál ten nový prvák. Měl nezúčastněný výraz, ruce v kapsách džín a tmavý svetr s podzimním motivem. Bylo nad slunce jasné, že tu netoužil být.

Když se na něj Millie usmála, pohodil hlavou, aby se zbavil vlasů ve světle hnědých očích. Jeho tvář byla hezká a ostře řezaná, díky čemuž vypadal na první pohled starší. „Ahoj, já jsem Millie!“

„To je Třešnička, jak jsem ti říkal.“

Millie polilo horko, když uslyšela, jak ji Ron představuje přezdívkou před cizím člověkem. Snažila se zachovat klid a napřáhla sebestjistě svou ruku.

„William, ahoj,“ pozdravil ji tichým, ale výrazným hlasem a její dlaň letmo stisknul.

Millie se nejistě usmála. Tělesný kontakt s hezkým klukem zapálil oheň v jejím podbřišku. Bez dalšího slova se otočila na podpatku a vyšla k učitelům, aby si poslechla pokyny.

Stoupla si co nejdál od svých spolužáků, ale tak, aby slyšela. Pár obličejů se na ni ohlédlo, když za sebou ucítili její přítomnost, a někteří se i mile usmáli.

Potlačila zakňučení a našpulila rty. Nemusí se neustále tak bičovat za to, že se jí za osm let nepodařilo začlenit do třídy. Vlastně by na sebe mohla být pyšná, že celé studium vůbec přežila. V duchu stále proklínala den, kdy se rozhodlo, že Ron přejde na individuální rozvrh. Že ji ve třídě „opustí“ a bude si lítat po světě. První rok po této změně byl jednoznačně tím nejhorším v jejím životě.

Znovu se podívala po hlavách svých spolužáků. Už jen osm měsíců, a pak je nikdy nevidí. Možná maximálně na nějakém srazu po deseti letech.

Kam stejně nepůjde.

O své budoucnosti nevěděla nic, ale že se nedostaví na třídní sraz, tím si byla jistá. Musela se v duchu zasmát.

*

„Jak to, že jsi v prváku a ona ve čtvrtáku? Neříkals, že se znáte ze školky?“ zamumlal William k Ronovi, když se vedle sebe procházeli podél první řady paneláků.

Ron se uchechtl. „Jo... já jsem tak trochu byl rok v Americe, a tak trochu mám individuální rozvrh, protože dělám modeling.“ Nevšiml si Williamova překvapeného výrazu a pokračoval dál. „Škola je s tím mega v pohodě. Velice *reprezentuju*.“ U posledního slova naznačil ve vzduchu uvozovky.

„Wow,“ podotkl William uznale.

„A jak ses ty ocitnul dva měsíce po začátku školního roku v nové škole?“

William se podíval na zem a kopl do kamínku na chodníku. „Jsme se... narychlo stěhovali,“ odpověděl a odkašlal si. „Když jsi model, to jsi asi pracoval s hodně fotografi, že?“

Ron si odfrkl. „S desítkami... Proč se ptáš?“

„Mám rád fotografování.“

„A kdo je tvůj nejoblíbenější fotograf? Annie Leibovitz?“

Hrdelně se zasmál. „Klasika? Ne, to ne... její fotky se mi líbí, ale mám rád tvorbu Grega Williamsona, Benedikta Renče, Rohla Stevensona... pak nějaké YouTube nomády...“

„Ach, takže monochrom.“

Přikývnul a zároveň pokrčil rameny. „Víceméně. Líbí se mi emoce černobílé fotky...“

„Tak s těmi jsem bohužel ještě nefotil. Ale až budu, dám ti vědět.“ Usmál se, ale William mlčel. „Jaký piješ alkohol?“ zeptal se Ron zničehonic.

Williamovo obočí vyletělo navrch hlavy. „Co?“

„Příští týden mám volný byt, a tak v pátek pořádám menší *mítink* se známými, spolužáky a tak. Dlouho jsem se s nimi neviděl. Dorazíš?“

„Hmm... jasně, proč ne,“ odpověděl a vzhlédl k mrakům, které během jejich hovoru ještě víc ztmavly.

*

Kvůli dešti se prchající studenti v autobusech napříč ročníky pomíchali. Millie se podařilo nezmoknout. Sedla si na první volné místo a pozorovala stékající potůčky na okně, zatímco se vnitřek autobusu plnil studenty a nevábrou vůní mokrého asfaltu. Jako poslední před učiteli vešel William. Vlasy měl shrnuté na stranu do tmavých jehliček a čelo se mu lesklo. Rozhlédl se po plném autobusu a hlasitě si povzddechl.

„William, posaďte se,“ zavrčela učitelka za jeho krkem a William se zarazil do sedadla vedle Millie.

Letmo se na něj usmála. Nevěděla, o čem se s ním může bavit, a tak vrátila pozornost ke stékajícím kapkám. Svět patnáctiletých pubertáků jí přišel naprosto odlišný. William celou cestu tiše seděl a scrolloval na instagrame, zatímco jeho vrstevníci v zádi autobusu tropili hluk.

Millie si ho občas prohlédla, ale po pár minutách přestala

vnímat, že vedle ní někdo sedí. Autobus přešel nerovnost na silnici, celý poskočil a Williamovo koleno tvrdě narazilo do toho jejího.

„Promiň,“ zvolal omluvně a položil na její holou nohu svou dlaň, jako by chtěl odvrátit zranění.

„V pohodě,“ odvětila zastřeným hlasem a jeho ruku odstrčila. Zachvěla se od hlavy až k patě.

Za celou cestu se jejich nohy dotkly ještě několikrát a s každým dotekem v Millie rostla provinilost, že vůbec dělá z mladičkého Williama předmět svých teoretických tužeb. Ohlédla se na něj, ale nedokázala z jeho výrazu nic přečíst. Zavrtěla hlavou, aby myšlenky zahnala.

Stála před zářivě bílými vchodovými dveřmi s počínajícími koláči potu v podpaží a s kručícím žaludkem. Nesnídala, protože měla zkušenost s tříchodovými obědy Alexovy mámy.

Dům Hawthornů byl starý nanejvýš patnáct let. Millie si pamatovala, jak jí Alex vykládal o stěhování a o tom, jak si na stavbě jako děti hráli.

Alex otevřel dveře a usmál se. Tyčil se nad ní skoro o dvě hlavy výš. V džínách a volném tričku působil ležerně a zároveň přitažlivě.

Neviděla ho přesně dvanáct dní a šestnáct hodin, a i přestože na něj byla našťvaná, ztuhlé přímé linky rtů jí povolily do úsměvu a nohy pookřály.

„Ahoj,“ usmál se. Zorničky v jeho hnědých duhovkách se proti slunci stáhly. Natáhl se pro její dlaň, aby ji přitáhl dovnitř, a něžně ji políbil.

Na tváři ji zaškrábalo jeho několikadenní strniště. Zajela mu prsty do tmavých vlasů, jejichž délka mu zakrývala uši, a jemně zatáhla. Cítila, jak v ní mizí napětí, když se zapřela o jeho silné hřejivé tělo.

Následovala Alexe do precizně uklizeného obývacího pokoje

vybaveného nábytkem světlých a zemitých tónů a neohrabaně pozdravila jeho rodiče.

Šedivý pan Hawthorne seděl v čele stolu v košili se sklenicí piva v ruce a četl si noviny. Paní Hawthornová přenášela z kuchyně mísy jídla, dlouhé lněné šaty a světlé vlasy za ní vlály, ale odmítala nabídky pomoci.

Alex si sedl nalevo od táty a Millie vedle Alexe. Taška, kterou si položila na volnou čalouněnou židli vedle sebe, spadla na zem s tupým dozvukem.

„Pardon,“ omluvila se a ucítila, jak jí rudnou tváře.

Paní Hawthornová si sedla naproti a s přehnaně zářivým úsměvem pobídla všechny k jídlu.

Polévka byla zeleninový krém.

„Millie,“ oslovila ji, „jak to jde ve škole? Už jste si registrovali předměty k maturitě?“

„Ano... vybrala jsem si společenské vědy a světovou literaturu.“

Paní Hawthornová se pousmála, načež se mezi ní a jejím manželem strhla konverzace o tom, jak smutná je domácnost s oběma syny na vysoké škole.

„Eli ráno napsal, že na oběd nedorazí...“ podotkla smutně. „Zůstává v Brenne někdy i měsíc v kuse! A Alex už má taky plno práce.“

Já vím, chtěla odpovědět Millie, ale přihodila by tak polínko do ohně „*můj přítel na mě kašle*“, a tak radši mlčela.

„Víš, že v prváku musím zabrat,“ bránil se Alex, „po měsíci to vzdalo už čtyřicet lidí.“

Zbylou konverzaci Millie nevnímala, protože ji nezajímalo, jak úspěšní jsou oba synové, kam by to mohli dotáhnout ve svých technických oborech a jak skvělé to bude pro rodinnou stavební firmu Hawthorne&Son.

„Na jaké školy se hlásíš?“ zeptal se pan Hawthorne, zatímco si z velké mísy nabodával na talíř dva karbanátky.

„Ještě nevím, do zálohy si dám ekonomku, ale přemýšlím nad žurnalistikou, pedagogikou a... *literaturou*.“ Sklopila pohled do talíře.

„Tak to, doufám, půjdeš na tu pedagogiku. Žurnalistika je umírající obor se všemi těmi... sociálními sítěmi.“ Pan Hawthorne zamával dlaní, aby podtrhnul svá slova. „A literatura nemá *žádné* uplatnění.“

„To máš pravdu,“ přitakala paní Hawthornová a podívala se na Millie. „A na ekonomku tě moc nevidím.“

Millie se usmála a zabodla vidličku do svého karbanátku. Letmo pohlédla na Alexe, který se spokojeně věnoval svému jídlu, jako by u stolu ani nebyl.

Po obědě se odebrali do jeho pokoje. Alex se usadil na šedý rozkládací gauč u zdi se třemi vysokými členitými okny s výhledem do zahrady a přitáhl si Millie obkročmo na svůj klín.

„Chyběla jsi mi,“ zašeptal jí do ucha a pocítil, jak se zachvěla, když ji jeho dech zalechtal na krku.

Líbali se několik minut, potom se Millie odtáhla, aby si prohlédla jeho rozpálený obličej. Aby měla zase na týden něco do svých představ. Rty nateklé z polibků se usmívaly a těkal po ní očima. Přitáhl ji za zadek ještě blíž k sobě a zajel rukou pod látku šatů.

Mobil na stole cinknul... Za chvíli podruhé.

„Nevšímej si toho,“ zamumlal do jejích rtů.

Cink. Cink. *CINK*.

Millie zaúpěla. Alex ji stiskl za boky a pomohl jí sesednout.

„Jen to vypnu,“ obhajoval se.

Otráveně se rozhlédla po jeho pokoji a zakotvila pohledem na zářivě bílém povlečení Alexovy široké postele s pečlivě poskládanými polštáři.

Alex k ní stál zády, svaly se mu pod trikem napínaly, jak zarytě četl příchozí zprávy.

„Řekls, že to *jen* vypneš,“ ozvala se.

Neodpověděl. Nevnímal ji.

„Alexi, co se děje?“

Hbitě na ni pohlédl a přiskočil ke stolu, aby otevřel notebook.

„Ehm, ten výkres, co měl deadline v pondělí...“

„No?“

„Tak má být hotový do dnešní půlnoci... vůbec jsem si nevšiml, že se to posunulo,“ odpověděl horlivě.

Millie vstala a přešla k němu, aby si přečetla diskuzi mezi spolužáky.

„Musím pracovat... *kurva*,“ syknul a chopil se bezdrátové myši.

„Tak já teda půjdu,“ zašeptala spíš pro sebe než pro něj.

Alex si prohrábnul vlasy, otočil se na ni a vzal ji za ruku.

„Moc mě to mrzí, lásko.“ Smutek v jeho očích slova potvrdil.

„N – ne, v pohodě,“ ujistila ho a usmála se, aby zatlačila slzy.

„Já se stejně taky musím učit.“

Pohládila ho po zádech a natáhla se pro batoh. U dveří se na něj ohlédla, ale jeho soustředěná tvář už nerušeně odražela odlesky obrazovky.

„Ahoj, zlato! Jak bylo u Hawthornů? Nejsi doma nějak brzo?“ Máma se podivila a zaklonila se, aby pohlédla na hodiny.

„Fajn.“ Millie se zastavila ve dveřích a rozhlédla se po prázdném obývacím pokoji.

„Taťka je s Aileen na zahradě.“ Máma se před ní zastavila s tácem, na kterém stály dva hrnky s kávou a jeden s kakaem. Tmavé natočené vlasy jí splývaly přes ramena do výstřihu halenky. „Dáš si s námi kakao? Můžu dodělat.“

Millie zaostřila do oken a uviděla tátu, jak si kope s balonem s její dvanáctiletou sestrou. Oba se náramně bavili.

„Ne, to je dobrý... já se půjdu učit,“ řekla a ukázala palcem za sebe. „... a večer možná půjdu ven.“

V pokoji hodila batohem o zem a rozvalila se na posteli na břicho. Zapadající slunce vpouštělo střešními okny do jejího pokoje už jen minimum přirozeného světla.

Samozřejmě do školy nic dělat nebude. Byla o několik kroků dopředu. Na stole pod okny ležely tři šanony precizně vypracovaných maturitních otázek. Pracovala na nich přes léto, když byl Alex na workshopu před nástupem do školy.

Vstala, stáhla ze sebe šaty a otevřela skříň, aby se převlékla. Zachytila svůj nahý odraz v zrcadle v rohu pokoje, zadívala se na sebe a otočila se na obě strany.

Toužila po větším zadku, ale za její tenká stehna by holky ze třídy daly ruku do ohně. Obléknula si rovné džíny a bílý svetr, naposledy se setkala se svým pohledem v zrcadle a vydala se ven.

Po cestě si koupila cappuccino v McCafé na hlavním náměstí a doufala, že se jí nebude chtít hned čurat. Ale sladká pěna s příměsí kofeinu její starostlivé myšlenky zahнала.

Když vstoupila do sadu, šterkovým posyp chodníku jí zakřupal pod nohama.

Alex ji po škole zastavil na chodníku a zeptal se, jestli ji večer může vzít ven. S otevřenou pusou přikývla. Mrkala po něm už měsíce, netušila, že on ví o její existenci. Vždyť to byl Alexander Hawthorne. Byl hawt, jak říkaly její spolužačky.

Procházeli se po městě a skončili u umělecké instalace v sadu. Když se skláněli, aby se políbili, srazili se nosy.

A motýlky v břiše nevyhnala do noci.

Instalace na pódiu už dávno vyměnila tu předchozí. I tu před ní. A před ní.

Sochy na podstavcích stály v promyšlené kompozici

a čekaly, až se setmí. Tehdy totiž přijde jejich největší show společně s hrou světél.

Millie si sedla na betonovou lavici a zírala přes siluety soch na míhající se auta magistrály, která narušovala architekturu Kongresového centra, nad nímž jako klidné pozadí hrály chladné barvy západu slunce. Kroutila v dlaních poloprázdný papírový kelímek a poslouchala ticho, které protínal monotónní hluk dopravy a ševlení kolemjdoucích.

Vtom ji vyrušil hlasitý blesk fotoaparátu. Prudce se otočila.

Pár metrů od ní stál ve stínu mladého stromu kluk a skláněl foťák z úrovně očí. Rychle pohledem přelétl fotku a zaklel pod nos, než pohlédl na Millie.

Té vyskočilo obočí překvapením nahoru.

Byl to William.

Pásek od přístroje mu ležérně visel z ramene stejného svetru, který měl den předtím.

„P – promiň,“ vykotal. Oči měl dokořán otevřené. Takhle z dálky se Millie zdály jako velké černé korálky.

„William, že ano?“

Přikývl.

„Nic se nestalo,“ pousmála se a nastalo dlouhé ticho.

Mlčel, sklopil oči a dál se věnoval svému foťáku.

„Fotiš si instalaci?“ zeptala se Millie ve snaze navázat co nejméně trapný small talk.

„Jo... Ehm...“ Prohrábnul si vlasy a uhnul pohledem. Rysy ve tváři měl ztuhlé. Nadechl se a Millie sklonila bradu, aby si pečlivě vyslechla jeho odpověď. Zvedl paži a ukázal za sebe. „Už musím jít. Ahoj.“ Otočil se na podpatku a rychlými kroky zmizel za stromy.

„Ahoj?“ odpověděla, ale už ji nemohl slyšet.

Když se vracela domů, dech měla klidnější. Z obýváku hrála televize, nakoukla dovnitř a zamumlala pozdrav.

„Ahoj!“ zvolal táta a otočil se na ni. Tvář s prošedivělým strništěm se mu roztáhla do širokého úsměvu. Paže měl roztažené přes opěradlo šedého gauče, Aileen byla přitisknutá k jeho boku a z druhé strany seděla máma. Ta kývla Millie na pozdrav.

„Kde jsi byla?“ zeptal se táta.

„Ve městě.“

„S Ronem?“

S úsměvem přikývla.

Máma něco vysvětlovala Aileen a ukazovala prstem na televizi.

To bylo znamení k odchodu. Nemohla se na ně dlouho dívat. Schovala se k sobě do pokoje, sedla si s notebookem na postel a brouzdala po YouTube, aby zahнала vzrůstající vztek.

To jí se táta vždycky věnoval. Říkal jí, jak je chytrá. Máma ji hladívala po vlasech a říkávala, jak je krásná. Měla tehdy pocit, že dokáže všechno. Chtěla být jako ty chytré paní v kostýmcích v televizi. Chtěla mít vliv a promlouvat k ostatním.

Pak se narodila Aileen. Holčička s medovými vlasy a tak uhrančivýma očima, že jí je musel každý závidět. Říkali to všichni... prarodiče, kamarádi, známí. Millie už nebyla ta krásná, už mohla být jen ta chytrá. A i tahle představa se jí dávno začala bortit. Byla víceméně průměrná ve všech předmětech kromě těch humanitních a styděla se mluvit před lidmi. A na televizi už se nedívala...

Zbytek večera se snažila zabavit náhodnou řadou videí na YouTube a občas mrkla na mobil. Pokaždé jej s povzdechem odložila. Neobtěžovala se se zprávou na dobrou noc pro Alexe, protože věděla, že by se nedočkala odpovědi. Ležela na zádech a dívala se do stropu.

Najednou se jí rozsvítil mobil. Hrábнула po něm a po tváři se jí rozlil blažený úsměv.

Alex

22:49

Spíš?

Ne

Běž do koupelny

Proč? :o

Prostě běž :))

Ve chvíli, kdy rozsvítila v koupelně, narazil do okna kamínek. Otevřela ho a vykoukla ven.

„Alexi?“ zavolala tiše. Sama slyšela tlumené hihňání ve svém hlase. Jakmile si její oči zvykly na přitnutí, uviděla na trávě před domem postavu. „Proč mi házíš kamínky do okna v koupelně?“

„Protože v pokoji máš střešní okna,“ zavolal Alex zpátky.

„Jestli na to přijde táta, tak tě zabije,“ zazubila se.

„Proto by bylo fajn, kdybys šla dolů.“

Nemusel ji pobízet dvakrát.

Když scházela tiše schody, vzpomněla si na první večer, kdy s Alexem ponocovala venku bez svolení. Teď jí bylo osmnáct. Nikoho nezajímalo, co dělá ve svém volném čase, pokud měla stále „hezké známky“.

„Co tady děláš?“ sykla, když vyšla před vchod a objala si paže. Byla zima.

Alex se postavil o schod níž, takže byli výškově nastejno. Vzal ji za boky a přitiskl si ji k sobě. „Odevzdal jsem ten výkres dřív... a pak mi bylo děsně smutno.“

Naklonil se a jemně ji kousl do ucha. Millie pocítila husí kůži pod látkou svého pyžama.

„Vezmi si bundu,“ řekl.

„Půjdeme ven? Ale vždyť mám na sobě pyžamo,“ rozesmála se.

„Proto chci, aby sis vzala tu bundu.“ Cvrnknu jí do nosu.

Se zakroucením hlavy ho poslechla. „Doufám, že nejdeme do města,“ podotkla, i když tušila, kam ji vede.

Šli tiše sousestváím spících budov ven z periferie, dokud se neocitli v řídkém lesíku. Světlo z pouličních lamp sem sice ještě dosahovalo, ale nepůsobilo to tu lákavým dojmem. Samotná by sem Millie v tuhle dobu nikdy nešla.

Jehličnany se rozestoupily a odhalily malé jezero. Alex si sedl na velký kámen, Millie vedle něj a mlčky zírali na hvězdy, zatímco se drželi za ruce. Nebe nebylo dokonale čiré, ale i tak to byl kouzelný okamžik.

„Mrzí mě, že spolu trávíme tak málo času,“ zamumlala po chvíli. Zahlédla, že se Alexovy oči zaleskly.

„Já vím... je toho hodně... nemám čas ani na sebe.“

Povzdechla si a položila hlavu na Alexovo rameno. Jeho tělo hrálo tak, že jí chlad od vody přestal obtěžovat.

„Nedokážu si představit, jak budeme fungovat, až se mi bude blížit maturita.“

„To teď neřeš...“ odvětil unaveně.

Smutně sklopila zrak a zatáhla se za šňůrky od pyžamových kalhot. „Vymyslels, co podnikneme zítra?“ zeptala se s nadějí v hlase.

„Zítra?“ Nervózně se zasmál.

Millie se napřímila a podívala se mu do očí. „Ano, zítra... Dva týdny jsme se neviděli... V úterý jsi mi psal, že vymyslíš, co spolu v neděli podnikneme.“

Uhnul pohledem.

„Psal jsi mi to,“ ohradila se. Její hlas zněl ostře a zoufale zároveň.

„Jo, já vím,“ vyhrknul a stisknul její prsty oběma dlaněmi. „Ale v pondělí máme mít do semináře nachystaný projekt se skupinou... a musíme se zítra sejít.“

Zostrá se nadechla a vstala. Chtěla působit sebejistě, ale na nerovném terénu ztratila balanc.

„Promiň,“ zašeptal.

Stiskla pevně víčka a nadechla se. „Alexi, já se fakt snažím chápat, že je to těžká škola a že děláš, co můžeš... ale já s tebou *potřebuju* trávit nějaký čas jako se svým *klukem*.“ Zatnula pěsti jako napučené dítě.

Přikývl a zvolal: „Já vím. Taky s tebou chci být!“ Povzdechl si. „Doprovodím tě domů.“

Jak mlčky přišli, tak odešli. Atmosféra ale byla naprosto odlišná.

„Zlobíš se moc?“ zeptal se před domem.

„Hmm,“ zamumlala a zamrkala, aby zahнала slzy. Paže měla ztuhlé, dlaně zaražené v kapsách a lýtka jako v ohni.

Objal ji a rozloučili se.

Než otevřela dveře, ohlédla se za ním. Nemohla se zbavit nepříjemných myšlenek a celou noc nezamhouřila oči.

„Kdo je?“ Ronův hlas zachrčel skrz reproduktor vedle zvonků.

„Cherisová... Amelie,“ zamumlala Millie s povzdechem a potáhla si lem sukně stejných kytičkovaných šatů, které si vzala v den exkurze, ke kolenům. Možná se mohla obléct tepleji. Kardigan, který si přehodila přes ramena, ji po cestě domů před zimou neuchrání.

Pomalou, ale jistě padalo šero, lidé stále s nadšením vbíhali do obchůdků a oživovali tak pěší zónu, na které se starý bytový dům, kde Ron bydlel, nacházel.

„Ha!“ zvolal Ron z reproduktoru, načež se vchodové dveře rozřinčely.

Millie prošla studenou chodbou k výtahu a vyjela do nejvyššího patra. Zamířila k čistým bílým dveřím, na kterých byla cedulka se jménem „Pasternak“ vyvedená úhledným jednoduchým fontem, a zazvonila.

„Myslel jsem si, že jsi Toni,“ řekl Ron místo pozdravu. Měl na sobě svůj klasický outfit – celý v černém.

„Děda je ještě tady?“ zvolala Millie překvapeně, když si vedle botníku skopávala tenisky.

Ron zakoulel očima a zamířil do obývacího pokoje. Celá místnost byla zalita světlem, které poskytovaly velkorysé balkonové dveře směrem do vnitrobloku. Obývací pokoj byl spojený s kuchyní, strop končil v druhém patře a kopíroval tvar sedlové střechy. Na první pohled bylo zřejmé, že byt zařizoval muž. Kuchyň vyvedená v tmavých barvách navazovala na šedě zařízený obývací pokoj a skoro všechen nábytek měl nějaký kovový detail.

Ron rozložil misky se slaným občerstvením po ostrůvku z tmavého mramoru a otevřel lednici, aby z ní vyndal velké coly.

Ze dveří vedle komody s televizí vylezl usměvavý senior v košili a teplácích zapřený o hůl.

„Dobrý den!“ zvolala Millie hlasitě.

Ronův děda pohlédl na Rona, pak na Millie a poté znovu na Rona. „Nikyyyy!“

Ron k němu přešel a položil mu dlaň na rameno.

„Ne, dědo, to jsem já, *Ron*.“ Ukázal na svůj obličej. „Táta je ještě v práci... Za chvíli přijde Tonička, ta hodná paní s hezkýma vlasama. Pamatuješ si na ni? Půjdete do toho zábavního centra na víkend... Budeš hrát karty s ostatníma dědkama.“

Děda pokývl a podíval se na Millie. „A ty jsi ta modelka?!“

Po Ronově tváři přeletěl stín a ztuhnul. „Pojď,“ pokynul na Millie polohlasem a vydal se po schodech do druhého patra bytu. Děda zůstal zmateně stát na místě.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Millie opatrně, když vešli do jeho pokoje.

Ron souhlasně zamručel zády k ní, odsunul nohou nevybalený kufr, který překážel před gaučem a otevřel okno do ulice. Pokojem, který voněl po dřevité voňavce, se rozlínul proud studeného vzduchu. Millie zalapala po dechu a objala se pažemi.

Ron se posadil na širokou postel a zadíval se na vestavěnou skříň, která zůstala pootevřená po jeho marném pokusu vybalit

si všechny věci. Čouhalo z ní oblečení tmavých barev a hodně textilu na ramínkách bylo ještě zabalené v igelitu.

„Já vím, že za to nemůže. Dokud si pletl moje a tátovo dětství, tak to bylo docela vtipný... ale tímhle,“ odmlčel se a přejel si dlaní přes předloktí, „řeže přímo do živýho.“

Poslala mu lítostivý pohled.

„Co jsem přijel, ani jednou mě nepoznal,“ konstatoval tiše, podíval se na zem a zašmátral nohama po bílém chlupatém koberci.

Millie stav Ronova dědečka taky mrzel. Zнала ho od dětství, a vidět, jak odchází, bylo srdceryvné.

„Vždyť to už není on,“ zvolal Ron a máchl paží ke dveřím.

Millie k Ronovi pomalu přešla a kousla se do rtu. Její prarodiče žili v Konroe a netrpěli závažnějšími zdravotními problémy, nedokázala se vžít do jeho situace.

„Je mi to líto, Rony,“ zašeptala nakonec.

Podíval se na ni a semknutá ústa zkroutil do strany.

V tu chvíli zazvonil zvonek.

„To bude Tonička.“

„Táta se vrátí kdy?“ zeptala se, když pokládala misku chipsů na konferenční stůl.

„V pondělí,“ vydechl Ron a narovnal se, aby zhodnotil, jak dostatečně je byt připravený na akci. „Jídlo *check*, pití *check*... co bude kdo chtít pít, si když tak donese sám *check*... skleničky *check*... hudba?“

Millie se otočila k soupravě reproduktorů na skříňce v rohu obývacího a zvedla na Rona obočí. „Chceš, aby to dopadlo jak minule?“

„Nevím, o čem to mluvíš.“ Zkroutil husté obočí, usmál se a hmátl po ovladači ze stolu.

Po chvíli se místností rozlínuly chill beaty.

„To by šlo,“ podotkla.

„Samozřejmě,“ odvětil a s výskokem se zabořil do sedačky. „Dáme ještě hru, než někdo dojde?“

„Jasně!“ odpověděla Millie nadšeně a zapadla do gauče. Na televizi se objevilo načítající se logo hry *Horizon Chase Turbo*.

„Jak to jde s panem architektem Hawthornem?“ zeptal se Ron. Alexovo jméno vyslovil s neskryvaným úšklebkem. Věděl totiž o všem.

Millie odložila ovladač a místo odpovědi Ronovi ukázala jejich poslední konverzaci na messengeru.

„Zobrazeno,“ přečetl Ron a vycenil zuby v bolestné grimase. „Ignoruje tě?“

„To si nemyslím,“ zavrtěla Millie hlavou, „spíš na mě zapomněl.“

„Nevím, co z toho je horší,“ odpověděl bez váhání.

„Dík,“ procedila skrz zuby.

„Ale no tak.“ Ron ji s pousmáním dloubnul do nohy. „Viš, že to s tebou myslím dobře.“

Millie mu úsměv oplatila a v jeho průzračných očích zahlédla starost. Ron ale rychle stočil zrak a rozzářil se nad výběrem auta k závodu.

„To nemyslíš vážně,“ rozesmála se srdečně Millie, když spatřila Ronovu barevnou hippie dodávku značky Volkswagen. „S tímhle chceš vyhrát?“

„To je součást strategie,“ vysvětlil vážným tónem.

„Jo, a jaké?“

„Odlákat tvou pozornost od,“ máchl paží na druhou polovinu televize, „tvého nudného červeného sporťáku.“

Millie zavrtěla hlavou. Závod skutečně prohrála, ale jen kvůli tomu, že nevybrala zatáčku, a ztratila tak náskok.

„Haha!“ zasmál se Ron.

„No počkej,“ zavrčela, připravena na druhé kolo.

Když projela cílovou čárou jako první, vykřikla na celý obyvací pokoj.

„No no... tak se uklidníme,“ zabručel Ron otráveně, ale oči mu vesele svítily.

V ten moment zazvonil zvonek.

„Takže dneska remíza,“ řekl, když se zvedl na nohy, aby šel otevřít.

Millie se podívala na hodiny. Bylo něco málo po sedmé. Vstala, uhladila si sukni a přešla do kuchyně pro colu.

Ron mírně zesílil hudbu a natáhl se pro čistý kelímek, do kterého si namíchal gin tonic.

Millie se nervózně usmála. Než se akce dala do pohybu, byla vždycky nervózní. „Kdo přišel?“

„Aidan, Emmy a Bruno... tipuju, že do devíti tu budou všichni. Snad dojde i William.“

„Ty jsi pozval Williama?“ Obočí jí vyletělo navrch hlavy.

„No jasně... je v pohodě,“ zamával kelímkem a pousmál se. „Něco se ti na něm nezdá?“ Pobaveně naklonil hlavu na stranu.

„Je trochu... divnej,“ odpověděla Millie potichu a Ron se zasmál.

„Jako divnější než já? Nebo ty?“ Millie ho škádlivě praštila do ramene a Ron zavrtěl hlavou. „Nebo divnější jak my dva dohromady?!“

„Jo, dobrý, stačilo!“ zasmála se.

Na chodbě domu pípнул výtah a za moment dovnitř vešly tři osoby.

Aidan a Bruno byli spolužáci Millie. Když s nimi chodil do třídy ještě Ron, byli všichni velicí kámoši. Aidan na první pohled působil odstrašujícím dojmem s vlasy na ježka a výraznými lícními kostmi, ale byl milý. Bruno byl naopak ztělesněním nemluvného světlovlasého frajírka. Emmy chodila do třetího ročníku. Byla to okouzlující blondýnka a s kluky ji pojil sdílený životní styl – večery v barech a cigaretka v uličce vedle školy o přestáv-

kách. Millie se s ní znala proto, že ještě loni chodila s Alexovým starším bráchou Elim.

Kluci se s Ronem objali. Pravděpodobně se pořádně neviděli celé měsíce. Emmy se na Millie usmála a pozdravily se.

Společně obsadili gaučovou soupravu a kluci se zabavili konzolí.

Emmy si odfrkla, když se posadila vedle Millie s kelímek piva. „Dlouho jsme se neviděly,“ podotkla.

Millie si usrkla coly. „Nebyla moc příležitost.“ Nechtěla narážet na její rozchod s Elim, ale Emmy se sama chytila.

„Protože už se nevidáme u Hawthornů, co?“ řekla a rozesmála se. „Ty... pořád jsi s Alexandrem?“

Přikývla.

„To vám přeju,“ usmála se a Millie nedokázala odhadnout, jestli to myslí vážně. „Víš, takový dospělý vztah, ještě na dlouhou vzdálenost, nezvládne každý... ale vy jste super pár, určitě to zvládnete.“

„Jasně. Je to jenom rok. Pak se přistěhuju za ním.“

Emmy se na ni usmála, až se jí pod očima objevily hluboké vrásky. Tentokrát Millie poznala, že to není upřímný úsměv. A ani se jí nedivila. Sama svým slovům nevěřila.

Nevěděla, jestli to s Alexem zvládnou.

Kluci se hlasitě rozesmáli, a získali tak pozornost obou dívek. Ron se smál, škádlivě dloubal Aidana do žeber a Bruno na protějším bobku se smíchem skládal hlavu do dlaní.

Zanedlouho se byt zaplnil i Ronovými současnými spolužáky z prváku a všichni se rozdělili na jednotlivé hloučky.

Hlavní centrum bylo u televize s konzolí, další u kuchyňského ostrůvku, pak v chodbě a pár lidí stálo s cigaretami na balkóně. Světlo v bytě bylo schválně ztlumené, aby navodilo tu správnou atmosféru. Ron postupně obcházel všechny hosty, plácal se s nimi po ramenou a připíjel si, dívky ho líbaly na tváře a lepily se na jeho boky. Millie je

pozorovala od ostrůvku a nedbale kývala kelímkem v úrovni svého hrudníku.

Když se rozhlédla, střetla se s tmavýma očima. Williamovy-ma očima.

Vůbec si nevšimla, že přišel. Stál opřený o zeď kousek od schodů v tmavé mikině s kapucí. V jedné ruce držel kelímek a druhou měl zasunutou v kapse džín. Pozoroval Millie zpod řas s několika prameny vlasů v očích.

Millie se zamračila. V ten moment si všimnul, že ho pozorovala, a uhnul pohledem.

Ach, bože, ten kluk je strašně divný, pomyslela si, ale nemohla se zbavit podivného šimrání v břiše.

„Třešničko!“ zavolal jí Ron do ucha, až nadskočila.

„Bože, Rony,“ řekla otráveně a zpražila ho pohledem.

„Bavíš se?“

Ignorovala jeho otázku a zabodla mu prst do hrudníku. „Neměl bys tolik pít. Kde máš kelímek? Naliju ti minerálku.“

Ron zavrtěl hlavou. „Nevím a ne. Musím se so-ci-a-li-zo-vat, víš, *Amelie*...“

„No určitě,“ zkroutila rty, „můžeš se *socializovat* tak, aby sis to i pamatoval.“

„No no,“ zahuhňal a nabral si hrst křupek, kterou neukázavě vyklopil do úst. Pak se usmál a vrátil se ke své skupince.

Millie se rozhlédla. Bylo teprve deset, ale zdálo se, že kromě ní se baví všichni. Dokonce i William se smál mezi svými spolužáky. Millie se na něj dívala déle, než bylo potřeba, a jeho úsměv jí přišel přitažlivý.

Odrkla si a vytáhla mobil, zatímco ujídala z misky brambůrků. Alex jí stále neodpověděl, a to ji mrzelo. A šťvalo.

Alex

22:01

Halooooo

Jejda, promiň

Zapomněl jsem odepsat

Čekala, co napíše dál, ale to bylo všechno. To ona se pořád vyptávala, jak se má a co dělá. Nikdy se nezeptal první on. Měla pocit, jako by poslední dva a půl měsíce chodila s robotem.

Zhasla obrazovku a otráveně schovala mobil do kapsy kardi-ganu. Ani si neuvědomila, kolik do sebe za malou chvíli nacpala chipsů. S pořádnou dávkou coly, co už vypila, cítila, jak jí škrouká v žaludku.

Zkroutila obličej, když ji bodlo v břiše, a otočila se, aby z lednice vytáhla plechovku piva.

Napila se, ale pivo bylo moc ledové. Hlasy všech okolo zesílily a slily se do nepřijemného šumu.

Ach ne.

Nádech a výdech.

Nádech a výdech.

Cítila, jak jí srdce buší v hrudníku. Polkla. Měla v ústech sucho. Napila se, ale nepomohlo to. Znovu nasála vzduch do plic a vydala přerývavý sten. Netušila, jestli jí bolí břicho z jídla, nebo z nervů, ale věděla, že musí pryč. Nasadila na tvář falešný úsměv, než se znovu otočila k davu.

„Rum s colou, prosím.“ Nějaký prvák jí věnoval netrpělivý pohled z druhé strany ostrůvku.

„Co?“ zeptala se zastřeně. „J – já tady nejsem barman. Nalej si sám.“

Kluk se nechápavě zamračil a nejistě natáhnul ruku k jedné z lahví.

Millie se protlačila ke schodům a doufala, že ji nikdo neza-staví a nebude si chtít povídat. Kovové zábradlí ji studilo do zpoceně dlaně a pach kovu, který z něj na dlani zůstal, pro ni byl

nesnesitelný. S každým nádechem měla pocit, že jí v hrudníku roste díra. Když spočinula na posledním schodu, pocítila letmé nadšení. Už je sama.

Na konci chodby se ale muchloval kluk s holkou. Millie je přeletěla pohledem. Kluk opřený o zeď byl William, přejížděl dlaněmi po zádech jedné prvačky s culíkem tmavých vlasů, která se po něm toužebně plazila.

Millie dvěma kroky přiskočila ke dveřím Ronova pokoje a zavřela za sebou. Izolovaný prostor jí pomohl asi jen o píď.

Opatrně položila plechovku s pivem na komodu, protože se jí klepaly ruce. Doklopýtala k Ronově posteli, sesunula se na koberec, zády se opřela o postel a nohy si přitáhla k bradě. Po tváři jí stékaly horké slzy, ale nemohla se úplně rozbrečet, protože nemohla dýchat.

Byl to začarovaný kruh. Nedávalo jí to smysl.

Každý nádech byl přerývaný, bolestivý a drásal jí krk. Objala se pažemi a snažila se s každým nádechem napočítat do pěti, vždy ale selhala.

Raz... dva... tři... čty – ři?

Zakuckala se a vyprskla sliny, které jí dopadly na bradu. Utřela si tvář do rukávu svetru a sklopila obličej do dlaní.

Raz... dva... tři?

Otevřely se dveře.

Ale ne.

S chichotem dovnitř vešly dva páry nohou. Millie opatrně zvedla oči a spatřila dvě siluety. Byl to William s tou prvačkou.

Jediným zdrojem světla byly otevřené dveře a William, čelem k ní, ji uviděl jako první. Samolibý úsměv, který patřil jeho úlovku, se rozpustil a obočí se zkroutilo do starostlivé vlnky. Millie se snažila uklidnit svoje vzlyky s rukávem před ústy. Doufala, že si rychle všimnou, že tam nejsou sami, a odejdou.

Dívka byla ale kompletně zaujata Williamem, otočila se na podpatku a ovinula se kolem něj. William neopětoval její polibek a zamumlal něco do jejích úst.

Dívka se od něj odtáhla, nechápavě si ho změřila a s odfrknutím odešla. William se ani nehnul.

Millie sklopila pohled k podlaze a uslyšela, jak se dveře zavřely.

„Jsi v pohodě?“

Cuknula sebou.

Zůstal tady. A jeho hlas byl plný upřímných obav.

Nechápavě k němu vzhlédla. Ramena se jí stále natřásala v neovladatelných vzlycích.

Vypadala v pohodě?

William si kleknul naproti ní a zadíval se jí do očí. Uhnula.

„Máš... máš ataku?“ zeptal se opatrně.

Několikrát přikývla.

Na okamžik zavřel oči. „Zkus se nadechnout.“

„N – nejde to,“ vzlykla.

„Podívej se na mě,“ zavelel.

Millie se ostýchavě pokusila zakotvit v jeho tmavých očích.

„Řekni mi pět věcí, které vidíš.“

Zamračila se. „Proč?“

„Prostě to udělej.“

„Mmm... tvoje oči,“ odpověděla nechápavě.

„Jaké jsou?“

„H – hnědé.“

„Dál?“

„S dlouhými řasami.“

„Myslel jsem druhou věc.“

Millie zamrkala a zabloudila pohledem za jeho hlavu.
„Plakát K – Karla Lagerfelda.“

„Super, kde je?“

„Na – na bílé stěně.“

Dál Millie pokračovala sama. „Bílý koberec s... s černými kličkyháky... měděná lampička a... bílý polštář.“

Podívala se na Williama se zmateným očekáváním. Stále jí tekly slzy, ramena měla napjatá a žmoulala rukávy v prstech.

„Čtyři věci, které slyšíš.“

Nadechla se a poprvé měla pocit, že do ní vešel i nějaký vzduch.

„Tvůj hlas,“ řekla soustředěně, zavřela oči a kousla se do rtu.

„Svůj dech, svoje srdce a... hlasy z obývacího pokoje.“

„Slyšíš svoje srdce?“ zeptal se William ustaraně i se zájmem zároveň.

„Mám takový pocit,“ vydechla a zaklonila hlavu, aby ji zapřela o postel. Na zpoceném krku ucítila příjemný chlad. Už mohla dýchat, ale stále byla daleko od klidu.

„Tři věci, které cítíš? Myslím jako hmat.“

Millie unaveně zaúpěla, ale zamyslela se. „Cítím... chloupky na svém předloktí a... vlasy na svém krku...“ Polkla. „Nevím.“

Najednou ucítila Williamovu dlaň na svém koleni. Jako v autobusu. Zprudka otevřela oči a narovнала se. William se na ni ale díval upřímně a bez vedlejších záměrů.

„Dál?“ zeptal se.

Zírala na něj. „Teplo z tvé dlaně.“ Škytla.

Nepatrně se usmál. „Co cítíš nosem? Dvě věci.“

Povzddechla si. „Vyprané povlečení a, ehm... voňavku té holky.“ Zkroutila znechuceně rty.

William se ošil a jeho ruka sklouzla z jejího kolene pryč.

„Dobře... a jednu věc, kterou cítíš. V ústech.“

Millie se zašklebila. „Brambůrky a pivo.“

Dívali se na sebe dvě vteřiny beze slova, než William promluvil. „Jak ti je?“

Millie si uvědomila, že se přestala svíjet ve vzlycích. Při dýchání ale stále cítila silnou bolest pod hrudní kostí.

„Je to... lepší,“ vydechla nechápavě.

William vyskočil na nohy a rozsvítil lampičku, kterou Millie zmínila. Na Ronově nočním stolku stála krabička s kapesníky. William ji drapnul a přisednul si k Millie z boku, aby na ni přímo nezíral.

„Děkuju,“ zašeptala a vytrhla dva kapesníky. Osušila si oči a vysmrkala se. William zdvořile uhnul pohledem. Žmoulala mokrý kapesník mezi prsty v klíně a nadechla se. „Odkud víš, že to... pomáhá?“

Pokrčil rameny. „Hodně jsem googlil...“ zamumlal. Pak se napřímo zeptal. „Co ti to spustilo?“

Sklopila oči. „Hodně lidí a... ta hudba a tak. Nevím...“

William stiskl rty a chápavě kývnul.

„Tobě se to stává kdy?“ zeptala se opatrně.

Zamrkal. „Promiň, ale... nechci o tom mluvit.“

Millie se zapřela dlaněmi o podlahu a narovнала se v zádech. Právě se několik minut díval, jak jí po tváři tečou slzy a sopl, a nebyl schopný s ní sdílet svou zkušenost? „Ok,“ pronesla tiše a kapesník v dlaních zmuchlala o něco víc.

William si nervózně prohrábnul vlasy.

„P – půjdu si opláchnout obličej,“ oznámila a začala se pomalu zvedat na nohy. Měla je jak z gumy a do toho se jí točila hlava.

William se nadechl, aby jí nabídl pomoc, ale jeho slova přerušil vyděšený výkřik z obývacího pokoje. Vyměnili si mezi sebou pohledy a za pár vteřin byli opření o zábradlí schodiště.

Naprosto všichni stáli v hloučku uprostřed pokoje a ohýbali se nad někým na gauči. Hudbu, která stále hrála, nikdo neposlouchal. Millie se snažila najít Rona, ale neviděla ho. Lidi byli jen tmavými siluetami.

Skupinka se mírně rozestoupila a v tu chvíli spatřila, že vláčná osoba na gauči je Ron.

Zostrá se nadechla a seskákala schody po dvou. „Pozor!“

Pozor!“ volala zoufale, když se prodírala spolužáky. „Co se stalo?“ zeptala se Aidana, který klečel na koberci.

„Nevím!“ Plesknul Rona poněkolkáté přes tvář a jeho víčka se rozhýbala.

„Rony, Rony!“ Millie mu položila dlaň na prsa a zkoumala každou část jeho tváře. Ron se zprudka nadechl a s výdechem Millie ovanul alkoholový opar.

„Pil jsi něco jiného kromě alkoholu?“

Ron se s úsilím zapřel o lokty a s pootvřenýma očima zamumlal. „Asi ne.“

„Má hypoglykémii,“ vykotala Millie a rychle se narovnala. „Dostaňte ho do sedu,“ sykla na kluky a rozběhla se do kuchyně. Všichni ji pozorovali, zatímco vylívala obsah plechovky se sladkým pitím do kelímku.

„Zvládneš se napít?“ zeptala se Rona.

Přikývl a pomalu pil, zatímco ho všichni okolo tiše sledovali.

„To mu jako pomůže?“ zeptal se Bruno.

„Měl by se do pár minut zlepšit,“ zašeptala Millie.

Aidan si prudce oddechl, následován většinou dalších.

„Jsem to docela posral, co?“ zeptal se Ron polohlasem mezi loky a Millie mu bez odpovědi odhrnula potem splepené vlasy z čela.

Minuty se zdály jako hodiny, ale Ron vypil celou sladkou limonádu a postupně se mu vrátila energie.

„Chce se ti zvracet? Je ti blbě?“

„Trochu.“

Millie kývla a nervózně se rozhlédla. „Konec party.“

Všichni souhlasně přitakali a začali se sbírat k odchodu. Millie odešla do koupelny pro kýbl a ve skřínce s lékarničkou vyhrabala jeden z Ronových glukometrů.

„Pěkně jsi nás vyděsil,“ řekl Bruno se založenýma rukama na prsou a zamračeně si ho měřil. Aidan seděl vedle Rona

s dlaní položenou na jeho rameni. Ron kroutil prázdným kelímkem v dlaních, díval se do země a neodpovídal.

Millie se vděčně usmála na Emmy, která zvolna uklízela rozházené kelímky a další odpadky.

Vtom jí došlo, že tu kromě nich nikdo jiný nezůstal.

Jí William pomohl, ale na Rona se vykašle? Zhluboka se nadechla.

Vytáhla z balíčku vystřelovací jehlu a popadla Ronův prst. Nesnažila se být jemná, protože byla našťvaná. Ron se na ni nedíval a ani sebou necuknul, když mu jehla probodla břicho prstu.

„Fakt super, žes tu byla,“ pronesl Aidan, „nevím, co bychom bez tebe dělali.“

Millie zamručela. Byla našťvaná i na ně, protože Rona nehlídali.

Popadla testovací proužek, počkala, až se do něj vsákne kapička krve, a zasunula jej do glukometru.

„Tři celá tři,“ pronesla a Ron stisknul rty.

„Co to znamená?“ zeptal se Aidan.

„Ještě to není ideální,“ odpověděla.

„Dal bych si rohlík,“ zahuhlal Ron.

„Rohlík?“ zeptal se Bruno a koutky úst mu zacukaly.

Ron přikývl. Byl stále ještě opilý, ale věděl, že jídlo mu pomůže.

„Emmy, prosím tě,“ zavolala Millie, „v chlebníku by mělo být nějaké pečivo.“

Emmy přikývla a za chvíli přišla i s Ronovým vyžádaným rohlíkem.

„Můžeme ještě nějak pomoci?“ zeptal se Aidan, zatímco pozorovali, jak groteskně Ron žvýká.

Millie se zamyslela a vydechla. „Zůstanu tady přes noc. Pomůžete ho dostat do tátovy ložnice? Přespím u něj v pokoji.“

Ron na ni pohlédl a s plnou pusou odpověděl. „To nemusíš.“

„No jasně,“ odfrkla si. Všichni se shodli, že je dobrý nápad, aby s Ronem někdo zůstal.

Kluci ho dopravili do pokoje a Millie mezitím pomohla Emmy s úklidem. Poté, co se rozloučili, vytáhla mobil, aby napsala rodičům, že přespí u Rona. Mezi notifikacemi si všimla zpráv od Alexe.

Alex

23:39

Dobrou noc

Miluju tě

Uvidíme se zítra :*

Slyšela Rona v noci několikrát zvracet, ale pokaždé, když ho kontrolovala, spal.

Vzbudila se po osmé hodině s rozbolavěným tělem. Studily ji nohy, protože spala jen pod Ronovou tenkou peřinou ve svých šatech, a po cestě z pokoje ji přepadl záchvat kašle.

Sešla po schodech. Ron stál v kuchyni a sypal si lupínky do keramické misky. Celou místností se neslo syčení kávovaru, takže neslyšel Millie přicházet.

„Dobré ráno,“ pozdravila.

Cuknul hlavou a otočil se na ni, v jedné dlani miska, ve druhé kafe. Obojí položil na ostrůvek. „Ahoj,“ odpověděl a nervózně se usmál.

Vyhoupala se na jednu ze tří barových stoliček a opřela si hlavu o dlaně. Čekala.

Ron těkal očima po místnosti, nakonec zamíchal lžičkou kafe. „Co si dáš k snídani?“

„Nemám hlad,“ odsekla.

„Nedívej se na mě takhle.“

„Jak se na tebe dívám?“

„Vyčítavě,“ odpověděl, otočil se zpátky ke kuchyňské lince

a z šuplíku vytáhl inzulinovou injekci. Zkušeně jí zatočil, vyhrnul si tričko pár centimetrů nad lem kalhot a zmáčkl dvěma prsty kůži, než do sebe jehlu zabodnul.

„Jsem naštvaná,“ namítla Millie a zapřela se pažemi o ostrůvek. „Měla jsem o tebe strach a nechápu, proč jsi pil jak urvaný ze řetězu...“

Ron stále uhýbal jejímu pohledu. „Omlouvám se. Nechtěl jsem.“

„Proč jsi na sebe nedával pozor?“

Zkroutil rty. „Chtěl jsem upustit páru... a trochu jsem to přehnal.“

„Děje se něco?“ zeptala se sklíčeně. „Říkáme si všechno, odjakživa. Můžeš mi říct, co se děje.“

Máchl paží do vzduchu. „Já nevím. Prostě se toho sešlo moc. Práce, děda, cestování...“

Natáhla se a pohládila ho po dlani. „Dobře. Ale jsou jinací způsoby, jak si ulevit. Třeba si o tom s někým promluvit. Ne se opít a upadnout do hypoglykemického šoku.“

Věnoval jí omluvný pohled. „Nechtěl jsem,“ zopakoval.

„Já vím.“ Obešla ostrůvek, objala ho kolem pasu a položila hlavu na jeho prsa.

„Jsi moc hodná, že jsi tu zůstala.“

„To vím taky,“ usmála se na něj.

„Haha,“ zpražil ji grimasou a napil se kávy. „Fakt si nic nedáš?“

Zavrtěla hlavou a přehodila si batoh přes rameno. „Už půjdu.“

„A nezmrzneš?“ Ron dlaní pokynul k její sukni. „Ráno mi mobil hlásil 5 °C.“

„Nee, vždyť jen přeskočím do autobusu a jsem hned doma.“